

(Fortsættelse 41):

LIDT MERE ALVORLIGE SAGER I

Den 22. juni 1942 kunne Nationaltidende også berette om, hvad der skete på krigsskuepladserne, hvilket følgende overskrifter kan tjene som eksempler på:

Rommel har indtaget Tobruk – 25,000 Fanger

Kamp i sidste Fort Nord for Sebastopol

Haarde Kampe i de sidste Betonblokhuse

Russisk Tilbagetog Syd for Byen.

Kanontordenen høres til Tyrkiet.

Tobruks Fald

Berlin om Sejren.

Der var i øvrigt ingen grænser for tysk selvros, når det gjaldt omtalen af de tyske troppers heltemod og hårdt vundne sejre. Tysk propagandatjeneste overså muligvis, at læsere eller lyttere med fornemmelse for sproget, forstod, at når de tyske tropper måtte kæmpe så hårdt, betød det jo implicit, at de Allierede tropper også kæmpede bravt og hårdt.

[...] Den rent militære Betydning af Tobruks Fald er endnu svær at overse, men det menes dog, at Tobruks Fald kunde blive afgørende for Krigen i Nord-Afrika, hvis den tyske Sejr var sket paa en anden Aarstid. Nu maa man vente og se, i hvilken Udstrækning Englænderne kan reorganisere deres Stridskræfter og hvilken Modstand de kan yde ved Passet til den libysk-ægyptiske Grænse, medens de venter paa – Sommeren!

Men mærkværdigt nok var det tilladt aviserne, som jo var underlagt tysk presse-censur, også at skrive om de Allieredes deltagelse i krigen, men naturligvis helst, når det gik dårligt for engelsk og amerikansk militær.

Amerikaner Chef for samtlige allierede Hære?

General Marshalls Navn nævnes.

Washington, Søndag. R.B.

I herværende velunderrettede Kredse udtaler man, at der kan ventes et konkret Resultat af Premierminister Churchills Besøg, nemlig Udnævnelsen af en Øverstkommanderende over de engelsk-amerikanske Styrker, og man anser det for rimeligt, at denne Post vil blive besat med Chefen for den amerikanske Hærs Generalstab, General Marshall. Denne er blevet meget populær i England, og i West Point for nyligt holdt han en Tale, hvori han lovede, at der

skulde blive oprettet en 2. Front i Europa, hvilket ligeledes har skaffet ham stor Popularitet i hans eget Land.

U.S.A. har Tropper i selve England

Antydninger om "særlige Operationer"

London, Søndag. (S.T.B.) (Vi Basel)

Efter hvad der oplyses fra autoriseret Side, opholder der sig nu ikke blot amerikanske Tropper i Nordirland, men også i England, Skotland og Wales. Disse Tropper er anbragt i en Række Lejre rundt om i Landet. Hvor mange amerikanske Soldater i alt, der opholder sig i Storbritannien, meddeles ikke, men det antydes, at de skal holdes parat til at deltage i særlige Operationer.

Den "autoriserede Side", der nævnes, er formentlig den tyske pressetjeneste og presse censur, som selvfølgelig kun formidlede sparsomme oplysninger om fjendens militære forhold og operationer. Men det er tydeligvis frygten for den længe ventede engelske eller allierede invasion, der hentydes til, og som tyskerne havde ventet og frygtet lige siden England havde erklæret Tyskland krig den 3. september 1939. Det var den ventede engelske 'invasion', der gav Hitler anledning til at okkupere Belgien, Holland, Danmark og Norge i april 1940, angiveligt med det formål at ville 'beskytte' og forsvare de pågældende lande.

KONGEN HOSPITALSINDLAGT

Mandag den 22. juni 1942, kunne aviserne meddele, at kongen var blevet hasteindlagt på Diakonissestiftelsen til undersøgelse for gulsot. Kongens livlæge var hofmedikus Vilhelm Fenger, som i samråd med professor Meulengracht og Dr. Mogens Fenger, sidstnævnte overlæge ved Diakonissestiftelsen i København, samt overkirurg ved Rigshospitalet, professor S. Kjærgaard, havde besluttet at indlægge kongen.

Det viste sig heldigvis, at kongens tilstand efter omstændighederne var tilfredsstillende, og kongen befandt sig udmærket på det hospital, som medlemmer af kongefamilien normalt blev indlagt på. Kongen var dog heller ikke mere syg, end at han magtede at deltage i Diakonissestiftelsens Årsfest den 26. maj, der faldt på 100 årsdagen for Christian den 9.s og dronning Louises bryllup. Men om kongens ophold på Diakonissestiftelsen skrev Nationaltidende i øvrigt:

Kongens Værelse er en stor, lys Stue paa 2. Sal. Dens Vinduer vender ud imod Stiftelsens gamle, smukke Have, hvis høje Træer giver Sollyset et Skær af sommerligt grønt, inden det smutter ind gennem Sygeværelsets høje Vinduer. Som sin personlige Plejerske har Kongen Frøken Karen Vermuth, der i øvrigt ogsaa var Sygeplejerske for Kronprinsse Ingrid ved Prinsesse Margrethes Fødsel

i April 1940, lige som hun varetog den lille Prinsesses Pasning i de første Maaneder efter Fødslen.

DAGLIGDAGEN I MINIFORMAT

På bagsiden af Nationaltidende for mandag den 22. juni, kunne man blandt andet også læse om, at Landmandsbanken havde indført "Bombevagt". Under et foto af tre mænd, iført kedeldragter med hvidt armbind om venstre arm, og siddende ved et mindre, veldækket kaffebord, stod følgende tekst:

Som tidligere omtalt har Storbankskerne i København indført Bombevagt. Natten igennem er en Kolonne paa 16 til Stede for at gribe ind, hvis der skulde ske noget under en Luftalarm. Vagttjenesten bestrides af Størstedelen af Personalet – fra Kontorchefen og nedefter, og i Samariterkolonnen holder flere kvindelige Bankassistenter Vagt. Man skifter hvert 5. Døgn og møder Kl. 22. En Time senere er alle gaaet til Køjs efter at have faaet Aftenkaffe. Der er indrettet to Soverum: et for Kvinderne og et for Mændene, og hver Aften er der Mønstring og afprøvning af Materiellet. Vort Billede viser tre Bankassistenter ved Aftenkaffen i Landmandsbankens Hovedsæde.

Den 25. juni 1942 kunne avisen "Sidste Nyt" under overskriften "Elendige Forhold for Tørvearbejdere" fortælle, at det stod rigtig skidt til med forholdene og indtjeningen for de mange arbejdsløse danske mænd, der under besættelsen måtte tage til takke med at arbejde i de jyske moser, for at grave tørv. Tørven blev brugt som brændsel mange steder i landet, men da den ikke altid var tørret tilstrækkeligt på forhånd, oplevede man ofte en kvalmende og ildelugtende røg og os, når den f.eks. blev brugt i forbindelse med de såkaldte spareovne i køkkenerne.

Min far arbejdede en overgang i en af de jyske moser, og kunne fortælle om de meget primitive forhold, han og andre arbejdere måtte leve under. De boede i skurvogne, der kun var nødtørftigt indrettet til menneskelig beboelse, men det gjorde nu ikke så meget, fortalte han engang, for de arbejdede fra tidlig morgen til sen aften, nemlig for at tjene en størst mulig dagløn. Hvor stor denne var, husker jeg ikke, men jeg havde indtrykket af, at far egentlig var ganske godt tilfreds med fortjenesten. Værst var det for både ham og os andre, at han i reglen var væk to uger ad gangen, somme tider tre uger, for at spare på rejsepengene.

Den 24. juli 1942 blev det bekendtgjort, at bystyret havde truffet forberedelser til en omfattende folkebespisning, hvis den situation skulle indtræde, at gasproduktionen og dermed gasforsyningen måtte ophøre. Det blev dog ikke tilfældet, men man indskærpede folk at spare på gasforbruget. Svigtende

gasforsyning kom københavnernes først til at mærke under Folkestrejkerne i 1943 og især i 1944. Men herom i kronologisk rækkefølge.

Til belysning af forholdene for arbejderne i tørvemoserne bragte avisen "Sidste Nyt" torsdag den 25. juni 1942 en artikel, hvori det blandt andet blev fortalt, at nogle af moserne blev drevet af egoistiske entreprenører, som bød på dårlige indkvarteringsforhold og elendig bespisning, skønt arbejderne selv måtte betale for begge dele. Desuden var daglønnen så ringe, at arbejderne var tvunget til at bruge mange overarbejdstimer, i mange tilfælde med en arbejdsdag på 15 timer, for blot at kunne holde en nogenlunde acceptabel dagløn. Dertil kom, at lejrene ofte besøgte flittigt af geskæftige 'forretningsfolk', som forstod at udnytte situationen. De pågældende sortbørshajer solgte tobak, cigaretpapir, cykeldæk og beklædningsgenstande, alt sammen til store overpriser. Det medførte, at det blev vanskeligt at skaffe arbejdskraft til de moser, som havde ry for dårlig behandling af tørvegraverne.

Samme avis kunne samme dato under overskriften "Aldersrenten betyder Sult – Ti Kroner om Ugen til Kosten slaar langt fra til" også fortælle om situationen for de mange aldersrente-modtagere. Aldersrente var betegnelsen for den statslige ydelse, som senere fik navn af Folkepension, og som dengang kun blev udbetalt til borgere efter det fyldte 70. år. Avisen havde gennemgået en københavnsk aldersrentenyders budget og skriver herom følgende: Ingen behøver at sulte i Danmark, siger vi med Stolthed – og lyver dermed ganske roligt for os selv og andre. For Tusinder af Aldersrentenydere behøver at sulte, og de sulter haardere for hver Dag, Prisskruen paa Levnedsmidler drejes af Producenterne kynisk i Vejret, mens Handelsministeren forholder sig absolut passiv.

Paa vort Bord ligger i Snesevis af Breve fra gamle, der beder "Sidste Nyt" hjælpe dem og overfor os sidder en gammel Aldersrentenyder og klarlægger sine økonomiske Forhold. De er enkle til det pinligste, selv den enkleste Sammenregning kan kun give eet Facit: Sult! – Disse fire Bogstaver giver i Korthed hele Situationen. Naar Husleje, Udgifter til Tøj, Vask samt en uforstaaelig høj Skat er trukket fra nogle og halvfems Kroner, da bliver der til Ugens samlede Kostudgifter omkring 10 Kr. Og alle poster er fuldt ud dokumenteret og klarlagt.

- Hvilke Maaltider faar De saa ud af dette Beløb? spørger vi.
- Ja-h, om Morgenen gaar jeg gerne paa Kaffebar og drikker en Kop Kaffe og et enkelt Stk. Wienerbrød til 10 Øre, det bliver omkring 30 Øre. Ved Middagstid gaar jeg gerne til Folkekøkkenet og spiser et Maaltid til 1 Kr. Senere paa Dagen drikker jeg paany Kaffe, hvortil jeg selv medbringer Rugbrød, jeg køber et ¼ Rugbrød hveranden Dag.

- Køber De saa Smør til dette Rugbrød?
- Næh, smiler den gamle lidt træt, det har jeg saagu ikke Raad til. –
- Jamen nu dette Regnestykke, det giver jo ogsaa Underskud?
- Ja, men saa springer jeg een eller to Dage over.

Mere tydelige Oplysninger til Illustration af de gamles Forhold behøves ikke.

For resten havde avisen "Sidste Nyt", som i øvrigt kun var på 8 sider, også en tegneserie. Den kort og godt hed "Føllet Ferdinand", som var tegnet af Erik Lind. Serien handlede dog ikke om et hesteføl, men derimod om det civile hjælpepoliti, som blev rekrutteret fra det indkaldte civilbeskyttelsesmandskab (C.B.ere), og som fra 12. april 1940 skulle assistere i politiets patruljetjeneste. Disse civilbetjente, som ofte kunne ses sammen med gadebetjentene, døbte det københavnske folkevid hurtigt til at blive kaldt "Føl".

SOMMERFERIEN 1942

Skoleferien nærmede sig og igen fik jeg en ferie-togbillet gennem skolen. Det var en ordning, der var indført, for at også mindrebemidlede forældres børn kunne komme på sommerferie på landet. For at kunne komme i betragtning, skulle elevens forældre oplyse deres årsindkomst, og fars indtægt var ikke større, end at jeg – og senere Benny og Bent – kom ind under den lavindkomst-kategori, som kunne tildeles gratis ferie-togbilletter.

Denne skolesommerferie tilbragte jeg også hos min onkel, tante og fætter i Nakskov, og den formede sig stort set som i de to foregående år, måske lige bortset fra et par højst dramatiske hændelser, som jeg dog ikke var personligt involveret i, men nok følelsesmæssigt berørt af. Disse to hændelser fandt sted ude ved Maglehøj Strand og havde begge med besættelsestiden og krigen at gøre.

I det ene tilfælde, så vi en dag, da vi var på vej ud til sommerhuset, at der ikke langt derfra lå en lang, nærmest torpedoformet metalgenstand ved vejkanten. Af folk på stedet fik vi fortalt, at det var en aluminiumscontainer, der natten før ved en fejltagelse var blevet nedkastet eller måske snarere tabt fra et britisk fly, som måtte nødlande på en mark bag ved sommerhusområdet. Der havde været tre mand ombord, piloten, navigatøren og den mand, der stod for udkastningen af containerne, som i reglen indeholdt materialer til brug for modstandsbevægelsen. Men piloten havde åbenbart mistet kontrollen med flyet, måske fordi det havde fået motorskade, og man måtte derfor foretage en nødlanding. Men denne var så voldsom, at alle ombordværende blev dræbt på stedet. Mærkværdigt nok brød flyet ikke i brand, hvilket formentlig skyldtes, at piloterne havde været forudseende nok til at dumpe brændstoffet ude over

Østersøen, hvor flyet kom fra. Dansk politi og Redningskorpset Zonens ambulancer blev tilkaldt, men man kunne kun konstatere, at ingen af besætningen havde overlevet. Da politiet åbnede containeren fik de en lang næse, for den var tom, hvilket hang sammen med, at nogle modstandsfolk angiveligt havde været på stedet i bil og havde taget alt, hvad den indeholdt med sig. Selve containeren var for stor til, at de kunne have den med i bilen, hvilket formentlig også ville have vakt opsigt, og det indebar den risiko, at upålidelige folk kunne tænkes at anmelde det til de tyske myndigheder.

I det andet tilfælde, som her skal omtales, var der også tale om en hændelse med tragisk udgang. En eftermiddag havde to store drenge eller unge mænd under en svømmetur ud for kysten ved Maglehøj Strand fået øje på en såkaldt hornmine, der drev frit rundt i vandet. Der var på det tidspunkt næsten ingen mennesker, hverken på selve stranden eller i sommerhusområdet, hvilket skulle vise sig at være et stort held. De to unge, glade og kåde mennesker anede åbenbart ikke faren ved den genstand, de havde med at gøre, for de baksede den ind på forstranden og videre op over klitterne og ned bag jordvolden og over i forhaven til et sommerhus, som så vidt jeg husker, lå omkring 5-600 meter fra min onkel og tantes sommerhus. Ingen af os, hverken onkel, tante, Børge eller jeg, var til stede ved Maglehøj Strand den dag, for det var midt i ugen, og onkel var på arbejde og vi skulle først til Stranden lørdag eftermiddag, for at overnatte til om søndagen.

Samme dag var Børge og jeg ovre ved Inderfjordsanlægget, og pludselig hørte vi en infernalsk larm af sirener fra udrykningskøretøjer, der via Maglehøjvej var på vej sydover. Af nogle forbipasserende fik vi at vide, at de vistnok var sket en voldsom ulykke ude ved Maglehøj Strand, som havde kostet dødsopfre, men mere vidste man ikke at fortælle på det tidspunkt. Senere erfarede vi så mere præcist om, hvad der var sket og hvoraf jeg foreløbig har fortalt indledende. Imidlertid havde de to unge forsøgt at skille minen ad, angiveligt i et forsøg på at ville deaktivere sprængmekanismen, men enten har de ikke været kyndige nok, eller også var uheldet ude, for pludselig detonerede minen med et vældigt brag og med en sprængkraft, der ikke alene blæste sommerhuset sønder og sammen, men også sprængte de to unge i stumper og stykker, som fløj vidt omkring på området. Vi fik fortalt, at politi og redningsfolk bagefter fandt blodige ligrester spredt ud over den mark, der lå lige bag ved og op til sommerhusområdet.

Alle blev grebet af en tung og dyster stemning ved efterretningen om de to unge mænds tragiske død, og for at markere deltagelsen med de dræbte og deres sørgende efterladte, blev alle flag hejst på halv i hele området ved Maglehøj Strand.

TILBAGE I NAKSKOV

Efter ugerne ved Maglehøj Strand, vendte vi tilbage til Nakskov, hvor de resterende dage af ferien stort set gik, som de tidligere år, bortset fra, at jeg dette år ikke så ret meget til den kønne Jytte. Det føltes som et bittersødt savn og en skuffelse, som dog primært skyldtes mine urealistiske forestillinger og drømmerier om piger i almindelighed og Nakskov-pigen i særdeleshed. Det varede dog ikke længe, før den melankolske stemning fortog sig under indtrykket af hverdagens andre interesser og gøremål.

Det hændte lejlighedsvis, at min fætter Børge og jeg cyklede ud for at besøge vores onkel Alfred i Karbergs Allé. Vi holdt begge meget af hans måde at være på, venlig, smilende, humoristisk og altid imødekommende og parat til en snak. Dette gjaldt desværre ikke i samme grad hans kære kone, Gudrun, som i mange år havde haft så svære psykiske problemer, at hun meget sjældent havde lyst til at se gæster i hjemmet. Noget tydede på, at hun led af depressioner og en slags forfølgelsesvanvid, idet hun vistnok følte at alle mennesker så ned på og bagtalte hende, hvilket i øvrigt ikke var mit indtryk. Hun var dog venlig nok overfor både Børge og mig, men kunne ikke holde ud at tale med os ret længe ad gangen, før hun trak sig tilbage til soveværelset, hvor hun efter sigende gik i seng, for at sove, måske fordi de piller, hun angiveligt måtte tage, gjorde hende træt og uoplagt. For mit eget vedkommende kunne jeg godt lide tante Gudrun, som jeg ved, at min mor og moster Gudrun også var glad for. De kendte hende fra Holeby, hvor hun var født og opvokset.

Men som dreng fik jeg det indtryk, at det var Alfred, der ved siden af sit daglige arbejde også måtte tage sig af alt derhjemme i deres hyggelige hus på den stille villavej, Karbergs Allé. I de perioder, hvor den nydelige tante Gudrun havde det psykisk dårligt og ofte lå til sengs, sørgede Alfred for dels at børnene kom i skole, og dels lavede mad, vaskede op, vaskede tøj, pudsede sko, ordnede prydhaven foran huset og nyttehaven bagved huset, og meget andet og mere, der hører til de daglige nødvendigheder hos en lille familie på to voksne og efterhånden tre børn: Flemming, Ole og Ingelise. Men vel at mærke alt sammen, mens han passede sit daglige arbejde som chauffør på Møllen i Nakskov.

ONKEL HENRYS OVNLAKERING

Onkel Henry, hans kone Ebba og datteren Rita, besøgte vi også en gang imellem. De boede omme i Badstuestræde, på bagsiden af den Theisenske Gård ud mod Axeltorv, hvor de havde lejlighed ud mod strædet. Onkel Henry havde indrettet nogle stalde, som ikke længere brugtes til dette formål, som cykelværksted, og en bagbygning som ovnlakeringsværksted. Den indre gårdsplads, hvor til man kom ad en stor port ud mod Badstuestræde, var belagt

med toppede, afrundede brosten, som i hvert fald ikke var velegnet til at cykle på. Imidlertid virkede det, som om tante Ebba ikke var os to drenge særlig venligt stemt, og Rita var lidt forsagt, måske fordi hendes mor var meget skrap og dominerende og altid talte vredt eller skældte ud over det ene eller det andet. Mens vi var på besøg hos hende, var hun altid ivrigt optaget af at gøre rent, vaske tøj eller tørre støv af. Henry fik også skældud, når og hvis han uforvarende kom ind i lejligheden i sin snavsede kedeldragt.

Men heldigvis opholdt Børge og jeg os helst ovre på værkstedet sammen med Henry, mens han reparerede en cykel eller gjorde cykler klar til ovnlakering. Han var altid meget venlig imod os, men talte i reglen kun i enstavelsesord og temmelig lavmælt. Heri lignede han indtil forveksling sin far, altså Børges og min bedstefar, og det gjorde hans hovedform og ansigtstræk også, men han var dog højere og lidt mere fyldig end denne.

Imidlertid havde Børge og jeg mistanke om, at der var ægteskabeligt knas i forholdet mellem Henry og Ebba, uden at vi præcis vidste, hvori uoverensstemmelserne bestod. Det kom derfor ikke som nogen stor overraskelse, i al fald ikke for mig, da jeg en dag hørte, at de skulle separeres og skilles. Det gjorde mig lidt ondt for Ritas skyld, men på den anden side var det heller ikke godt at leve midt i alle skænderierne og uoverensstemmelserne mellem forældrene. En dag, hvor vi var på besøg hos farmor og bedstefar i Majbølle, hørte jeg de voksne snakke om situationen, og forstod, at de fleste i familien holdt med Ebba, fordi man havde erfaret, at Henry havde været hende utro med en dame ved navn Marie, som han tilmed skulle have truffet på et værtshus i Nakskov. Marie var en simpel og falden kvinde, hed det sig, og nogle af familien mødte derfor op en dag udenfor hendes hus og forlangte under trusler om al landsens ulykker, at hvis ikke hun holdt sig fra Henry, ville det blive værst for hende selv. Familien gik så vidt, at de kaldte hende "en horekælling", og det var omtrent det værste, som gode, dydige borgere kunne tænke sig en kvinde kunne være.

Men Marie lod sig ikke true til at holde sig fra Henry, og han gav ikke slip på en kvinde, der på mange måder var Ebbas modsætning. Ebba og Henry blev separeret og senere skilt, og mens Henry flyttede ind hos Marie i Fruegade, flyttede Ebba og Rita til et hus eller en lejlighed på Maribovej. En del år senere flyttede Henry og Marie også til et hus på Rødbyvej, ikke så langt fra min onkel og tante på Tollesensvej, og her boede de i al faldt til Henrys død. Forholdet til familien blev mildnet med årene, og til sidst satte man ligefrem pris på Marie på grund af hendes gode menneskelige egenskaber og hendes åbenbare kærlighed til Henry.

KØDETS LYST I DANNEMARE

Det hændte også, at Børge og jeg kom på besøg hos familien i Dannemare, hvor vi havde to fætre, Henry og Jørn, og tre kusiner: Tove, kaldet Søster, Gerda og Lillepigen, hvis rigtige navn var Ingelise. Selv syntes jeg, at Søster Tove – i hvert fald i min opfattelse - var en utilnærmelig pige, som ikke kun spillede udmærket klaver, men også fornem. Hun var utrolig køn, eller vel nærmest smuk, med mørkt hår, mørke dådyrøjne og en velformet mund, lige til at kysse, og mit højeste ønske var at få en mulighed for at se hende i badedragt, for jeg forestillede mig, at hun også måtte have en velformet krop. Det ønskes opfyldelse kom jeg dog aldrig nogensinde blot tilnærmelsesvis i nærheden af, idet jeg aldrig har haft lejlighed til at bade sammen med hende eller hendes søstre, som for øvrigt var et par kønne og frem for alt venlige og muntre piger, for vi så hverken hende, hendes forældre eller søskende ude ved Maglehøj Strand. Og i øvrigt havde jeg indtrykket af, at min person var hende lige så ligegyldig som den jord, hun til daglig trådte på. Vi mødte dem derimod en sjælden gang imellem, når de og vi var på fælles besøg hos farmor og bedstefar, som de børn jo med god grund kaldte for mormor og morfar.

Noget helt andet er, at hvis vi kom på besøg ved middagstid i Dannemare, så kunne vi være sikre på aldrig at træffe Edmund og Dagmar, for da sov de til middag, fortalte fætter Henry os med et underligt, skævt smil. "Kom med mig!" sagde han en dag, hvor vi netop var på stedet en solfyldt, doven dag ved middagstid, og anført af ham listede vi op på første sal, og hen til døren ind til hans forældres soveværelse. Derinde fra lød der en rytmisk og energisk knagen fra dobbeltsengen og der var derfor overhovedet ingen tvivl om, hvad de to derinde foretog sig i dette øjeblik, og jeg blev helt flov ved at stå i det skjulte og lytte til de ihærdige og energiske anstrengelser, der blev udfoldet inde bag den lukkede soveværelsesdør. Jeg skyndte mig derfor at liste ned ad trappen igen og ud i det fri, hvor solen skinnede og fuglene kvidrede fornøjeligt. De tog den slags naturgivne udfoldelse som den mest naturlige syssel i denne forunderlige verden.

Lidt efter kom Børge og Henry også ned ad trappen og ud på gårdspladsen foran huset, og med et sjofelt grin om munden, udbrød Henry lavmælt: "Tænk jer, det gør de sgu så godt som hver eneste dag!" Ja, tænk, det fattede vi drenge selvfølgelig ikke noget af, selvom vi hver for sig godt vidste, hvad "det frække" gik ud på, eller vi troede i al fald, at vi forstod det.

(Fortsættes i afsnit 42)